

L’aniversari de la Júlia

La Júlia era una nena de cinc anys, amb els cabells vermells que brillaven sota el sol com si fossin foc i uns ulls marrons plens de curiositat. En pocs dies, faria sis anys i estava emocionadíssima, no només perquè li encanten els aniversaris, sinó perquè aquest any tenia un somni que desitjava més que cap altre: aprendre a patinar.

Cada tarda, quan sortia de l’escola, la Júlia es quedava mirant els nens més grans del parc que patinaven amb agilitat. Feien voltes, giraven i saltaven, com si estiguessin volant! Somiava a poder fer el mateix algun dia.

Un matí, mentre esmorzava amb els seus pares, li van fer una sorpresa increïble: una capsa gran embolicada amb un llaç blau.

— Feliç aniversari avançat, Júlia! —van dir amb somriures.

Amb els ulls brillants d’emoció, la Júlia va obrir la capsa i… allà hi havia uns patins preciosos! Eren d’un color blau cel, amb detalls brillants com petites estrelles.

— Són per tu —li va dir la seva mare—. Ara podràs començar a patinar com sempre has volgut!

La Júlia no s’ho podia creure. Es va posar els patins de seguida i va sortir al jardí. Però, tot i que tenia molta il·lusió, va descobrir que no era tan fàcil com semblava. Va caure unes quantes vegades, però cada cop es tornava a aixecar.

Aquella mateixa nit, mentre guardava els patins al seu armari, va notar una cosa estranya. Un petit paper estava enganxat dins d’un dels patins. El va treure i va llegir: «Aquests patins són màgics, però només funcionen amb el cor. Creu en tu mateixa i vola com el vent.»

La Júlia no estava segura de què volia dir allò, però va somriure i va tancar els ulls, somiant que un dia podria patinar sense por.

L’endemà, va anar al parc amb els seus patins nous. Al principi, com el dia anterior, va caure una vegada darrere l’altra. Però va recordar el missatge del paper. Va tancar els ulls un moment i va respirar profundament. «Creu en tu mateixa», va pensar.

Quan va tornar a intentar-ho, alguna cosa màgica va passar. Va començar a lliscar suaument, primer amb una mica de por, però a poc a poc, amb més confiança. Els seus peus es movien com si els patins sabessin exactament què havien de fer. De sobte, ja no tenia por de caure. Va començar a girar amb gràcia i va sentir com si estigués volant sobre les rodes.

— Júlia! Ho estàs fent! —va cridar la seva amiga Laia, que l’havia estat mirant tot el temps.

Amb un somriure gegant, la Júlia va continuar patinant, fent voltes i girant sense parar. Es va adonar que el secret no era que els patins fossin màgics, sinó que la màgia estava dins d’ella. La màgia de creure en un mateix i no rendir-se.

Des d’aquell dia, la Júlia va continuar practicant, cada vegada millor. I quan va arribar el dia del seu aniversari, va poder patinar davant de tots els seus amics i família. Tots es van quedar bocabadats amb la seva gràcia i confiança. El seu somni s’havia fet realitat.

La Júlia va aprendre que, amb perseverança i confiança, podia aconseguir qualsevol cosa que es proposés. Els patins eren especials, però la veritable màgia sempre havia estat dins seu.